

(1934 – 2014)

ÜZEYİR ŞENLER

Üzeyir Şenler 1934 Mersin doğumludur. Asılları Kıbrıs'a dayanır. Nüfustaki adı "Özer" iken Bediüzzaman Hazretleri tarafından "Üzeyir" olarak değiştirilmiştir. Şûle Yüksel Şenler'in ağabeyidir. 1938 doğumlu olan kız kardeş Şûle Hanımın, 1960'ların son yıllarından itibaren Anadolu'da hanımlara verdiği seri konferanslar, İslâmî hizmet kervanında bir milât olmuştur. Şûle Yüksel hanımefendi bu konferanslarla dönemin genç kızlarını derinden etkilemiş, bilhassa tesettür ve başörtüsünün farzîyetini kadınlara fark ettirmiştir. Zihinlere bir model olarak yerleşen Şûle Yüksel, genç kızlara öncü ve örnek olmuştur. Şûle Hanım sembol bir isimdir... O kadar ki, dönemin malûm zihniyetteki basını, başörtüsünü, onun ismiyle bütünleştirerek "Şulebaş" demeye başlamıştır. Aynı basın, neredeyse her gün aleyhinde birinci sayfadan haberler vermişlerdir. Elbette ki bu zorlu hizmetin arkasındaki güç ve destek, ağabey Üzeyir Şenler'di... Her şeyden önce - kendi ifadeleriyle- gaflet içinde bulunan Şûle'yi Risale-i Nur ile tanıştırap, O'na iman hakikatlerini okuyup şuurlandıran, bilinçlendiren oydu...

1952 senesinde, İstanbul Gençlik Rehberi Mahkemesi dolayısıyla Risale-i Nur'u tanıyan Üzeyir Şenler, Ahmed Feyzi Kul Ağabeyin bir dersi ile 12'den vurulur ve yeniden hayat bulup ayağa kalkar. Daha çocuk sayılacak bir yaşta koşarak o şefkatli Sultanın sakin ve huzurlu adasına sığınır ve geri dönüş gemileri yakar...

Üzeyir Şenler'in bu samimiyet ve fedakârlığı karşılıksız kalmaz. "Serdengeçti"leri çok seven Üstad'ı, O'na, serbestçe huzuruna girip çıkma imtiyazı verir. Daha da önemlisi; şimdiki neslin "olmaz böyle şey" diyebileceği bir olmazı yaşar Üzeyir Şenler. Isparta'da yaptığı askerliğinin bir senesini, Bediüzzaman'ın yanında kalarak, O Büyük Kumandana hizmet ederek geçirir... Üstelik Askerî Birliğine ayda sadece birkaç kere giderek... "Talebim üzerine, 'seni yanıma alacağım' diyen Bediüzzaman'ın mânevî tasarrufu ile oldu bu iş" diyor kendisi...

Şule Yüksel Şenler. Başörtüsünün Kur'anın emri olduğunu bütün Anadolu'da haykıran öncü...

1959 senesinin son günlerinde, Bediüzzaman Hazretlerinin İstanbul'a bir ziyareti olmuştur. Bu sırada yaşanan bazı hâdiseler sebebiyle Üzeyir Şenler'in adı, o tarihteki bütün gazetelerde geçer... Sonradan, internet sitelerinde ve bazı yayınlarda yeniden çıkan bu haberlerin, hatalı yazıldığını üzümlere gören Üzeyir Şenler, bize, yaşadıklarını doğru şekilde anlatmıştır. Daha doğrusu, bu konularda ilk defa konuşmuştur.

Baştan İslâmî yaşantıdan uzak olan âilesi, yani annesi, babası ve kardeşi Şûle, Üzeyir Şenler'in çabaları ve Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin dualarıyla, sonradan hakikati anlar ve hizmete sahip çıkarlar. Bilhassa Üzeyir'den dört yaş küçük olan kız kardeşi Şûle Yüksel Şenler, ağabeyinin destek ve tertibiyle Anadolu kadınlarının uyanışına, şuurlaşmasına yaptığı hizmetlerle bir efsane olmuştur...

Üzeyir Ağabey hatıralarını ilk defa bize anlatmıştır. "Daha önce hiç kimseye vermedim, anlatmadım, sadece dolayısıyla bazı kitaplarda adım geçmiş. Bunları da tashih ederek ilk defa sana konuşuyorum Ömer Kardeş" dedi bize. Kendisine bu itimadından dolayı çok teşekkür ediyorum.

Bursa'daki evinde bizi kabul edip uzun bir zaman ayıran Üzeyir Ağabey, son olarak şunları söylemiştir: "Ben şimdi, büyük Sahabe "Ebu Zer Hazretleri" gibi, yarı münzevî bir hayat yaşıyorum... Bütün Âlem-i İslam'a ve Nur Cemaatine devamlı duacıyım... Elimden şimdi bu geliyor... Şimdi emekliyim ve Bursa'da yaşıyorum..." dedi bize.

Hatıraları metin haline getirildikten sonra kendisine tashih ettirdim.

Üzeyir Şenler Anlatıyor:

1934 Mersin doğumluyum. Aslımız Kıbrıs'a dayanır. Cumhuriyet kurulur kurulmaz Kıbrıs Türkleri heyecana gelip, Ada'da, "Ana Vatan'a gidelim" diye bir hareket başlıyor. Ama Kıbrıs Müftüsü: "Sakin gitmeyin, burada azınlık olarak kalırız, Rumlar bizi ezerler sonra..." diyor. Ondan sonra bir yavaşlama oluyor. Fakat bizim de aralarında bulunduğumuz bir grup aile Ana Vatan'a hicret ediyor.

Önce Mersin'e yerleşiyoruz... Ben 1934'de Mersin'de doğmuşum. Babam Sümerbank'ta memur olarak göreve başlıyor. Memuriyet dolayısıyla Türkiye'nin muhtelif yerlerinde dolaşmışız. Babamın en son tayini de 1945 tarihinde İstanbul'a oluyor. Altı ay sonra istifa edip İstanbul'da serbest ticarete başladı babam. Bazen çok zengin olduk, bazen de fakir... Dalgalı bir durum...

1971 senesinde Bursa'dan evlendim. 2005'de Bursa'ya taşındım. Bir kızım, bir oğlum, üç tane de torunum var.

AHMED FEYZİ AĞABEYDEN RİSALE-İ NUR'U DİNLEYİNCE 12'DEN VURULDUM

Risale-i Nur'u 1952 senesinde, Gençlik Rehberi Davası vesilesi ile İstanbul'da tanıdım.

İstanbul Aksaray'da ikamet ediyor ve o sırada ortaokul üçüncü sınıfta okuyordum, sonra lise bire geçtim. Benim ilkokul ve ortaokulda birkaç sene kaybım olmuştu. Bu sebeple lise birde 18 yaşına girmiştim. Ama yine de küçük sayılırdım daha. Bu yaşlarda Milliyetçiler Derneğinde Nevzat Yalçıntaş'larla beraber faaliyetler gösteriyorduk. Sohbetler oluyordu... Bu sohbetlerden birisi Süleymaniye Camisinin yanındaki, şimdiki Suffa Vakfı'nın bulunduğu binada oluyordu. Orası Topbaş'ların damadınıdır, Çelebilerin, İspartalıdır onlar...

Yıl 1952... Bir cumartesi... Ahmed Feyzi Kul Ağabey, İzmir'den İstanbul'a gelmiş ve bu evdeki sohbetimize iştirak etmişti. Beni bu sohbe götüren Nevzat Yalçıntaş'tır. Biz dernek'te beraberdik ya... Nevzat Yalçıntaş sonradan Profesör oldu, TRT Genel Müdürlüğü ve milletvekilliği yaptı.

Ahmed Feyzi Ağabey, o gün Mesnevi-i Nûriye'den dört beş saat süren harika bir ders okudu... Ama gerçekten harika bir ders... Ertesi hafta yine geldi... Bu sefer yine Risale-i Nur'dan Fatiha-i Şerif'in tefsirini okudu. Bu daha da dehşetli bir ders olmuştu.

Çok etkilendim, mest oldum, Risale-i Nur'a hayran kaldım. İşte ben orada, bu derste, tam 12'den vuruldum. O gün içimden, "Ben aradığımı buldum" dedim.

Meğer Ahmed Feyzi ağabeyi bu derslere gönderen Üstad'mış. Bunu sonradan öğrendim ben. Şöyle oluyor bu: Gençlik Rehberi davası dolayısıyla İstanbul'a gelen Üstad'a Ahmed Aytimur ağabeyler: "Üstadım Süleymaniye'de ev dersi var, siz de teşrif etseniz?" diye teklifte bulunmuşlar. Üstad da: "Kardeşim Risale-i Nur'un avukatı var, Ahmed Feyzi, O gitsin benim yerime" demiş. Bunu Aytimur Ağabey anlattı bana. O güzel dersler Üstadın feyzi ile oluyor tabii... Çünkü Ahmed Feyzi Ağabeyi derse gönderen O...

O zamana kadar orada Risale okunmuyordu. Sahasında otorite olan zatlar gelip sohbet ediyorlardı. Ben daha o zaman namaz kılmasını da bilmiyordum. Ama böyle çeşitli sohbetlere gidiyorduk.

O gün dersten sonra şöyle bir ilanlat yapıldı: "Bundan sonra her cumartesi, bu evde Risale-i Nur dersleri devam edecektir." Hakikaten o günden sonra burada Risale-i Nur dersleri hep devam etti. Biz de her cumartesi bu derslere katılmaya başladık. Yalnız Nevzat Yalçıntaş her zaman gelmezdi.

İşte ben Nur'ları bu şekilde tanımış oldum. Bu sırada okumaktan vazgeçip, okulu da bıraktım, evi de terk ettim. Hizmete tam dalmış olduk yani.

Süleymaniye'deki Kirazlı Mescid Sokaktaki dersane ilk olarak 50 numaralı evdeydi. Orası yıkılınca 46 numaraya taşındı. 1962'den sonra Zübeyir ağabeyin on sene kalıp, 1971'de vefat ettiği dersanedir 46 numara. Abdurrahman Tan ağabeyin eviydi orası...

1952 senesinde Muhsin Alev ve Ahmed Aytimur Ağabeyler burada kalıyordu. Muhsin Alev felsefe'de okuyordu, şu anda Almanya'dadır... Aytimur Ağabey hâlâ İstanbul'dadır. Ben onların yanında kalmaya başladım. Bilhassa Muhsin ağabey benimle çok meşgul oldu, Allah razı olsun... 46 numarada hemen Osmanlıca'yı öğrenip Risaleleri yazmaya ve okumaya başladım. Bütün bunlar bir anda, 1952'nin ocak, şubat, mart ayları içinde olmuştu.

ÜSTAD, İNSANIN ÖZ ANNESİNDEN BİLE GÖREMEYECEĞİ BİR ŞEFKATLE KARŞILADI BENİ

1952 senesinde lise 1. sınıfta, okulu ve evi terk edip, 46 numaralı dersanede Risale-i Nur'lara çalışırken, içime bir sevda düşmüştü.

Mayıs, temmuz ayları gelince Muhsin Alev ağabeye: "Ağabey ben Üstad Hazretlerini bizzat ziyaret etmek istiyorum" dedim. "Üstad kimseyi kabul etmez" dedi. "Ama ben illa görmek istiyorum" dedim. "O zaman bir hafta sabret. İnebolu'dan gelen kitaplar ciltlenecek. Üstada aid olanları sen götürürsün, bu vesile ile ziyaret de etmiş olursun" dedi. Biz de öyle yaptık... Üstad o sırada Emirdağ'da idi.

Kitaplar geldi, ciltlendi, Üstad'a gidecek paket ayrıldı. Muhsin Ağabey de notunu yazdı. Bu pusulada Üstada bilgi veriliyordu. Şu kadar kitap geldi, şuraya şu kadar gönderildi gibi... Osmanlıca yazmıştı. Ama ben de hemen öğrenmişim yazıyı... Muhsin Ağabeye dedim ki: "Bak burada iki satır boş yer kalmış. Buraya 'Ben 1,5 ay Üstadın yanında kalmak istiyorum' diye yazsana dedim." O zaman lise 1. sınıfı terk etmişim. Okulların açılmasına daha 1,5 ay vardı. Muhsin ağabey, "tamam" dedi ve benim namıma yazdı.

Muhsin Ağabey bana yolu tarif etti. "Önce Eskişehir'e git. Orada saatçi Şükrü Yürüten var, onu bul. O seni Emirdağ arabasına bindirir. Emirdağ'da da Mehmet Çalışkan'ı bulursun, o da seni üstada götürür" dedi. Öyle yaptım... Çalışkan ağabey önce kitapları aldı götürdü... Biraz sonra geri döndü "Üstad seni bekliyor" dedi. Beni Üstadın kapısına kadar getirdi, "kapiyı çal gir, Üstadla konuşman bittikten sonra yine bana gelersin" dedi.

Üstadın kapısını çalacağım, fakat birden bir heyecan kapladı beni. "Yahu ben kiminle görüşeceğim?.. Eyvah hangi cüretle görüşeceğim ben?.." diye heyecanla titremeye başladım. Sonra kendimi toparlayıp, "Tevekkeltü alâllah, Bismillah" deyip çaldım kapiyı. "Buyruun!" diye ince bir ses geldi. "Allah-ü Ekber!" deyip girdim içeri.

Baktım, Mübarek Üstad oturmuş böyle karyolanın üstüne, nur gibi ışıltıyor... Ama anlatamam nurlar fişkırıyor mübarekten...

"Hoş geldin evladım! Maşallah! Maşallah! Maşallah kardeşim" diyordu Üstad. "Allah Allah bana mı diyor acaba" diye şaşırıyordum bir an. İçerde başka kimse de yoktu. İnsanın öz annesinden bile göremeyeceği bir şefkatle karşılaşmıştım ben. "Allah Allah bu nasıl şey böyle, hiç görmediğim bir şey" diye içimden geçiyordu. Sonra eliyle yere doğru otur işaretini yaptı. Önüne oturdum. Başladı şefkatle başımı, saçlarımı okşamaya... "Maşallah kardeşim! Maşallah kardeşim! Maşallah kardeşim!" diyordu mütemadiyen. Sonra adımı, annemin, babamın isimlerini sordu. Bunlar herkese sorduğu sorulardı tabii. Sonra birden ses tonunu değiştirerek: "Kardeşim, şu anda seni mânevî evlatlığıma aldım" dedi.

Sonra üstad çok önemli bir şey daha söyledi. "Kardeşim! Zannetme ki Risale-i Nur, sadece bu zaman içindir, bunun esas sahipleri çok sonra gelecek. Çok dikkatli, ihlâslı çalışmamız gerekiyor. Sen gelecekte bunun kıymetini çok iyi anlayacaksın" dedi.

Üstad bir müddet durdu, elindeki pusulaya bakarak, "Haa sen tatilde burada benim yanımda kalmayı istiyormuşsun" dedi. "Evet üstadım" dedim. "Evladım, Muhsin benim tarzımı bilmiyor ki; bilseydi zaten yazmazdı ki" dedi. "Ben seni yanıma alacağım, ama şimdi değil" dedi. "Eğer şimdi alsam ne olur bilir misin? Bu Emirdağ şimdi devamlı kontrol altında... Seni hemen tespit edecekler. Hangi okulda okuduğunu bulup, senin okulda Risalelerle rahat hizmet etmene fırsat vermeyeceklerdir. Hâlbuki senin asıl vazifen bu hakikatleri mektepte anlatmandır. Senin esas vazifen budur. Onun için ben konuşmamı bitirdikten sonra, sana işaret verdiğim anda, ok yaydan çıkmış gibi fırlayacaksın, doğru otobüse gideceksin..." dedi.

Üstad bunlardan başka birkaç şey daha söyledi. Ama ben önemli olanları hatırlıyorum şimdi. "Sen safa geldin kardeşim! Sen safa geldin kardeşim!" deyince ben hiç durur muyum? Hemen ok gibi fırladım doğru otobüsün kalktığı yere. Ben zaten üstadın "kalk" işaretinin böyle olduğunu ağabeylerden duymuştum. O kadar koştum ki, baktım arabanın tekerlekleri henüz dönmeye başlamış. Allah şahittir, gitmeye başlamış olan otobüse son anda yetiştim. O zaman, araba da her zaman yok. Otobüs kaçtı mı en az bir gün daha beklersin.

Bu ilk ziyaretimdi. 1950 den sonra Üstad Isparta'ya geldi... 1956'ya kadar tam onbir kere daha Üstad hazretlerini ziyaret ettim. Biraz sonra anlatacağım. 1956'da askerliğimi Isparta'da yaptım ve bunun bir senesini Üstadın yanında kalarak tamamladım.

YENİKAPI DERSANESİ

O sıralarda Kirazlı Mescid Sokağındaki 46 numaralı dersanede kalıyordum. Ahmet Aytimur, Mehmet Fırıncı, Mehmet Emin Birinci, Muhsin Alev, Hakkı Yavuztürk beraber kalıyoruz. Bana birden bir şevk geliyor bir hizmet vesilesi bulup, "ben üstada gidiyorum" deyip gidiyordum. Senede birkaç kere... Gittiğim zamanlarda Arapça Mesnevi-i Nûriye, İşârat-ül İ'caz derslerinde bulundum. Allah'ın lûtfu olmuştu bu. Her gittiğimde de Üstad beni hemen bırakmazdı... Onbeş gün, bazen bir ay yanında kalırdım. Ama acayip dersleri oluyordu üstadın, anlatılacak gibi değildir o derslerdeki feyizler... Buna tekrar döneceğim.

Galip Gigin vardı, lise birinci sınıfta beraberdik. Onun babası Halk Partiliydi, bize muhalifti. Galip bir gün geldi: "Ben de size geleceğim, sizinle kalmak istiyorum. Yatağımı getirip buraya atacağım" dedi. "Tamam kardeşim gel" dedim. Ama Ahmet (Aytimur) ağabey: "Sen nasıl müsaade ediyorsun? Görüyorsun burası küçük bir yer, sığmayız..." dedi. Hakikaten 46 küçük bir yerdir. "Abi gönlümüz geniş olsun" dedimse de; "Olmaz kardeşim sığmayız" dedi. O olmaz dediyse olmazdı. Çünkü o bizim büyüğümüzüdü, ağabeyimizdi...

Benim ailem o zaman, Millet Caddesindeki Yusufpaşa Camiinin arka taraflarında bahçeli bir evde kiracıydı. Ama üç ayda bir kira veriyorduk. O anda ailem Vatan caddesine taşındı ve bizim 2,5 aylık kira alacağımız kaldı. Biz bu süreyi Galip ile beraber orada değerlendirdik, taşındık yani oraya. Sonra Hakkı'nın babasına (Ekrem Yavuztürk) ev aradığımızı söyleyince: "Gelin kardeşim, Yenikapı'daki benim evde kalın" dedi. Kira da vermeden biz orada hizmete başladık. Dersane olarak Galip Gigin ve başkalarıyla beraber

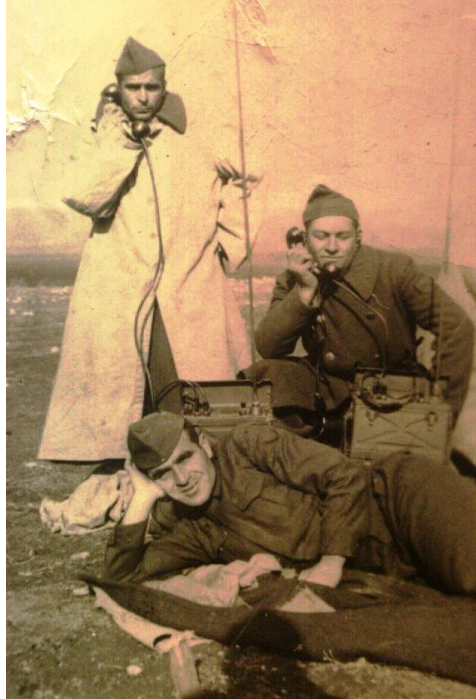
kalmaya başladık. O dersane epey devam etti. İhsan Hoca (Barutçu) risaleleri orada tanımıştır. Yalnız Yusufpaşa Camisinin arkasındaki ev de uzun yıllar dersane olarak devam etti. Bu arada ben yine üstad hazretlerine gidip geliyordum...

ÖZER, ÜZEYİR OLDU

Üstad Hazretleri, Ziver'i Zübeyir yaptığı gibi, Özer'i de Üzeyir yaptı. Benim nüfustaki adım Özer'dir. Çocukluğumdan beri hep öyle anıldım... Adımın değişmesi şöyle olmuştur:

Bir gün, ilk defa Mehmet Çalışkan Ağabey: "Üzeyir, gel Üstad seni çağırıyor" dedi. İçeri girdim, Üstad da, "Üzeyir" diye hitap etti bana. O zaman anladım ki, adım değişmiş. Daha ne Üstad'a ne de başka birisine hiç bir şey sormadım. Herkes Üzeyir demeye başladı. Resmî ismim yine Özer'dir.

ASKERLİĞİMİ ÜSTAD'IN YANINDA KALARAK YAPTIM

Üzeyir Şenler ayakta. Isparta'da askerliğini Piyade Muhabere olarak yapmıştır. 1957

Askerden önce Hakkı Yavuztürk'le birlikte Üstad hazretlerine ziyarete gitmiştik. Hakkı o zaman sağlık okulunda okuyordu. Üstad bir ara ona: "Senin askerliğin ne zaman?" diye sordu. Hakkı biraz net konuşamadı... Sonra üstad bana döndü ve aynı şekilde sordu. Ben, aslında üstadın yanında bu kadar rahat konuşulamazdı. O cesareti nasıl buldum bilemiyorum... Ama kaderin bir cilvesiyle dilim çözüldü ve şöyle bir cevap verdim:

"Üstadım! Risale-i Nur'u okuduğum zaman gördüm ki; bu kâinatta en mühim hakikat imanı kurtarmaktır. En mühim mesele imanını kurtarmaksa, bakıyorum ki, ben daha imanımı tam kurtarıcıma emin değilim. Daha, çok okumam lazım. Şu anda benim askerliğim geldi. Müracaat etsem hemen alırlar. Ama askerlik anında ecel bana vaki olursa benim halim nice olur. İmanımı tam kurtarmadan ben ne yapacağım askerlikte..." Ama üstad gözlerini açmış pür dikkat beni dinliyor, sonu nasıl gelecek diye bekliyordu... "Üstadım! Onun için ben karar verdim, askerliğimi mümkün olduğu kadar geciktirmeye çalışacağım."

Ben böyle deyince, üstad birden ayağa fırladı, "Gel kardeşim!" diye iki kollarıyla beni bir kucakladı ki, sımsıkı bağrına bastı. "Maşallah kardeşim! Maşallah kardeşim! Maşallah kardeşim!" Üç kere böyle dedi. Sonra üstad oturdu... Birden yatağın altından bir

"Roalver" (Altı mermi alan toplu tabanca) çıkardı ve Ceylan'ın hadisesini¹ anlattı. "İşte ben böyle talebe isterim! Siz de böyle talebe olmalısınız" dedi.

Bu bir nevi dua hükmüne geçti ve askerliğimde beni bir sene yanına aldı Üstad. Allah'ın lûtfu ile 1956'da askerliğim Isparta'ya çıktı. Piyade muhabere sınıfındaydım. İki sene orada yaptım askerliğimi. Olmayacak bir şey Allah'ın lûtfu, Üstadımın himmetiyle olmuştu... Şöyle ki:

1956'da askerlik için Isparta'ya ilk gittiğimde önce Üstad Hazretlerine ziyaret için gittim. Fakat Üstad Barla'ya gitmiş. Onun için Hüsrev ağabeye gittim. Biraz sohbet ettik Hüsrev ağabeye... Bana: "Üstadın işi belli olmaz, sen git birliğine teslim ol" dedi. Ben de teslim oldum... Ama hafta sonu olduğunda, Cumartesi günü tekrar Üstadın ziyaretine gittim. Üstad çok memnun oldu. "Maşallah kardeşim!" dedi.

Üstad bana, benim de tanıdığım, şimdi adını hatırlayamadığım, sevdiği bir hocadan bahsetti. "Sen onu nerden tanıyorsun?" dedi. Meğer Üstad Emirdağ'ında iken, onun vaazlarını cesur ve mert gördüğünden dolayı beğenirmiş. Üstadla kırlara da gidirmiş Emirdağ'ında... Yalnız Risaleleri ve Üstadın makamını tam anlayamamış bir hocaydı bu... "Üstadım ben onu tanıyorum, Yenikapı'da açtığımız dersaneye gelir, orada beraber ders okurduk, oradan tanıyorum" dedim. Üstad: "Ben onunla çok ilgilendim, uğraştım, ama anlayamadı. Sen ona nasıl anlattın? Maşallah kardeşim" dedi.

Sonra, başını hızla bana çevirip, sertçe: "Ben seni yanıma alacağım kardeşim!" dedi. İçimden: "Allah Allah! Askerim ben, Üstad nasıl alacak beni yanına" diye düşünmeye başladım. Ama Allah öyle sebepler halk etti ki, hakikaten askerliğimin son bir senesini Üstadımın evinde, onun yanında yaptım.

Apaçık söylüyorum, bir sene askerliğimi Üstadın yanında yaptım. Ben muhabereci idim. Bana öyle bir görev verdiler ki; sadece atış talimi yapılacağı zamanlarda gidiyordum birliğime. Altı kilometre mesafede Ali Köy vardır, atış talim yerleri oradaydı. Ben telleri çekiyor, telefonla irtibatları sağlıyor, bir arıza olursa bakıyordum. Bu da ayda bir kere, bazen iki kere falan oluyordu... Hepsi o kadar...

Böyle giderken, tezkereme sadece bir ay kala beni ihbar etmişler. Mahkemeye verdiler. Mahkemeyi kazandım ama beni Denizli'ye sürgün ettiler. 1957'de Üstadla bir

¹ Bahsi geçen Ceylan hadisesi 1940'lı yılların sonlarında Emirdağ'da yaşanır. Daha 14 yaşlarında Bediüzzaman Hazretlerinin hizmetine giren Ceylan Çalışkan, Üstad'ı hakkında iftiralarda bulunan bir münafık adamın ağzına babasının tabancası ile kurşunları boşaltır. Gerisini bizzat Üstad hazretlerinin kaleminden okuyalım:

Aziz, sıddık kardeşlerimiz!

Evvêlâ: Leyali-i aşerenizi tebrik ile beraber, size Nur'un iki kerametini beyan ediyoruz. Şöyle ki: Bu sıralarda çok cihetlerde, hususan makine ile Nurların inkişafatı, gizli düşman zındıkları şaşırttı. Cüz'î, fakat elîm bir tarzda bir plân ile, çok evhama ve iftiralara medar olabilir bir hâdiseyi, bir bîçare muhakemesiz bir adamın vasıtasıyla yaptırıldılar ki, burada Nur'un en mühim ve vazifesi en ehemmiyetli bir şakirdini, tam hanesinin yanında dört gülle ile, o bîçare adam yaralanıyor. Doktor "Yüzde yüz ölecektir" diyor. O mecruhun tarafında dava edecek, resmî, gayr-ı resmî çok adamlar varken ve yüzde doksan o ehemmiyetli şakirde isnad etmek ve o vesile ile hanesindeki bütün Nur Risalelerini ve mektublarını taharri bahanesiyle elde etmek yüzde doksan ihtimali varken ve o vasıta ile beni ve Nurcuları alâkadar etmek ve o masum şakirdi de acib iftiralarla lekedare etmek, esbablar olduğu halde,

—^<<@<<X—Q²7!ö—w²[«Q—"ö°%o:-h²E«8ö«tÅ9—@«4

sırrıyla yine inayet-i İlahiye imdada yetişti. O adam tam yüzünden dört gülle ile yakından vurulduğu halde ölmedi. Ve hârîka bir surette hiçbir şahid bulunmadı. Hiçbir emare bulunmadı. O vurulan adam, ne mahkemeye, ne babasına, ne kardeşlerine, kim vurduğunu ısrar ettikleri halde söylemedi, yani söyllettirilmedi... (Emirdağ Lâhikası 261)

sene beraber kalmış oldum. 1958’de terhis oldum. Bu sırada Üstad Hazretleriyle çok hatıralarım oldu elbette... Bunları da anlatacağım...

ÜSTAD’IN DERS OKUMA ŞEKLİ VE ALDIĞIM FEYİZ

Üstad’dan çok ders dinledim ben. Üstad Hazretlerinin ders okuma şekli şöyledir:

Üstad Türkçe risalelerden bir konuyu okurken, onunla ilgili başka bir yerde aynı mesele varsa orayı bulur ve hemen okurdu. Başka bir kitapta varsa oradan da bulup okurdu. Bu arada gerekirse o konuyla alakalı açıklamalar da yapardı. Gerekirse ayet mealleri de verirdi. Yani Üstad yerine göre okuduğunu açıklar ve anlatırdı. Benim Üstaddan gördüğüm budur.

Arapça Mesnevî-i Nûriye ve İşârat-ül İ’caz’dan yaptığı dersler de çok enteresandır. Ben üstadın bu derslerinde de çok bulundum. Üstad’ın Arapça Risalelerdeki ders yapma metodunu da şöyle gördüm:

Önce Arapça metni okur; ama esre, ötre, fail-i meçhûl gibi kaidelere çok dikkat ederek... Sonra sade bir meâl verir ve o metindeki cümlelerin gramerini yani dilbilgisini kısaca açıklardı. Ondan sonra tekrar daha geniş bir açıklama daha yapardı. Bu da bittikten sonra esas konuya geçerdi. Esas konu ise; Marifetullah, Esmâ, Sıfat ve Şuunat-ı İlâhiye’nin incelikleri ve hassasiyetleridir...

Ben o anda, Üstad’ın yanında, dersinde bulunan cemaatin halet-i ruhiyesini bilemiyorum. Ama kendi hâlet-i rûhiyemi anlatayım sana... Aslında bu anlatılamaz, tarif edilemez, yaşanmadan tadılamaz bir feyiz ve bir hâl’dir. Yine de ifade etmeye çalışayım:

Üstad ders yaparken, benim artık bu âlem-i şahadetle irtibatım kesiliyordu. Ben yokum artık... Yokum bu âlemde... Dalmışım gidiyorum... Nasıl ki uyurken ruhumuz inbisat ediyor, âlem-i gayba bir pencere açılıyorsa öyle bir şey... Sanki ben bu âlemde değil de o âlemdeyim... Ruhum o tarafta seyran ediyor... Esmâ, Sıfat, Şuunat içindeyim ben... Haa, arada bir makara tekrar toplanıyor kendime geliyor ve “Aaaa ben buradayım” dediğim de çok oluyordu... Öyle acayip hallere giriyordum üstadın derslerinde... Şaşırıyordum çoğu zaman... Ben neredeyim diye tereddütler geçiriyordum...

Üstadın derslerinde böyle çok acip bir feyiz, bir ruhaniyet, bir maneviyat vardı ki nefis, ene gibi bir şey kalmazdı insanda. Üstadın derslerini anlatmak mümkün değildir... Anlatılmaz yaşanır...

Üstadın konuşması zor anlaşılır derler...

Doğrudur... Ama Risale-i Nur’u anlatırken öyle değildir. Üstad ders esnasında tam bir İstanbul lehçesi ile konuşurdu. İstanbul lehçesi nasılsa aynen öyle... Günlük konuşmaları ile hiç alakası yoktur... Hizmet anında, vazife başında tanıyamazdık Üstad’ı.

BİR GECE ÜSTAD’IN ODASINDAN ALLAH’A NİYAZ EDİŞİNİ DUYDUM

Gece Teheccüd namazına kalkardı Üstad... Yatsıyı kılar, dünya kelâmı konuşmadan yatar ve iki üç saat uyur, ondan sonra kalkardı. Sabah namazına kadar, kuşluğa kadar daha uyku yok...

Bir gece ihtiyaç için kalkmıştım. Odasının önünden geçilirdi... Vakit gece yarısı... Üstad’ın sesini duydum birden, odasından geliyordu... Öyle canhıraş bir ses, öyle muhrik bir yakarış, öyle ağlar gibi hazin bir niyaz ki, tüylerim ürperiverdi bir anda... “Yâ Rabbi, Yâ Rahim, Yâ Kerim...” diye öyle içten ve derinden yalvarıyor ki, sanki Rabbi ile karşı karşıya... “Aman Allah’ım biz insan mıyız, (.....) gibi yatıyoruz” diye titredim birden. Ömer kardeşim bu anlatılamaz... Üstad sabahlara kadar böyle... Ben buna şahid oldum...

Üstad, teheccüd namazı için bize kat’iyyen bir şey söylemez, kalkmaya zorlamazdı.

NİSAN YAĞMURU VE ÜSTAD’IN TOKADI

Üstad Hazretleri bizlere karşı çok ama çok şefkatliydi. Ama bir gün tokadını da yedim. Bu şöyle olmuştu:

Bahar yağmurunda ozon çözülüyor herhalde, o su şifalıymış. Üstad o Nisan suyunu çok beklemiş. Yalnız ben bunu bilmiyordum...

Bahar aylarından bir gün, Isparta'da dersanedeyiz... Diğer ağabeylerden her birisi bir hizmet için bir yerlere gitmişti. Evde Üstadın yanında bir tek ben kaldım. Üstad kendi odasında, ben de bizim odada yalnız başıma risale yazıyordum.

Birden Üstad odama öyle bir heyecan ve telaşla girdi ki şaşırdım kaldım. "Üzeyir! Çabuk! Çabuk! Yağmur geliyor. Büyük bir kap getir, hemen su topla" dedi. "Tamam, Üstadım" dedim, ama öyle bir telâşe kapıldım ki, o hızla mutfığa daldım. En büyük bir kap arıyorum... Baktım kocaman bir testi var orada. "Bu çok alır" deyip kaptığım gibi Üstad'a doğru getirdim. Hâlbuki küçücük ağızıyla, testiyle yağmur suyu toplanır mı hiç? Heyecandan düşünemedim... Üstad testiye görünce elini şöyle bir kaldırdı, bir tokat aşk etti ki bana, dünyam böyle dönmeye başladı... Meğer Üstadın eli ne çok ağırmış öyle... Mübarek yemez-içmez, bu kuvvet nerden geliyordu öyle...

Benim bir teğmenim vardı. Menfi birisi, beni çok döverdi. Vurduğu zaman yerlere yatırır beni. Ama üstadın tokadının yanında hiç kaldı o.

Neyse ben kendime geldim. Tam o sırada Tâhirî ağabey geliverdi içeriye. Üstad: "Tâhirî gel, bu garip beceremedi bu işi" dedi. Tecrübeli Tâhirî Ağabey işi halletti... (Üzeyir Ağabey bu tatlı hatırayı anlatırken gülmekten zor konuşuyor, bizi de güldürüyordu. Ömer Özcan)

ÜSTAD'IN YEMEĞİ VE KUR'A USULÜNDE CEYLAN

Üstada hiç yemek yapmadım. Üstad ekseri yumurta, yoğurt, patates, varsa mevsiminde ıspanak yedi. Onun küçük bir kabı vardı... Yemeğini, ona kendisi yapar veya yaptırır. Kap dediğim, bir avuç kadar bir şey... Ekmek de parmak kadar bir parça... Isparta ekmeği ama kemikli, dolgun... Soğuk suyu çok içerdi Üstad. Çayı ise açık ve limonlu içerdi. Çayın yarısını kendisi içer, kalan yarısını bize verir, sırayla biz içerdik. Ben böyle çok çayını içtim.

Bir de artan yemeğini, yani artan deyince, bir küçük avuç yemeğin kendisi... Teberrüken bize verirdi, biz kura yapardık. Ama Ceylan'ın hesabı öyle kuvvetliydi ki, ilk sırayı hep kendine düşürürdü.

Kur'a dediğimiz şudur: Kardeşlerle yuvarlak, daire şeklinde sofranın etrafında otururduk. Sırayla bazılarımız birer rakam söyler, sonra toplamını buluncaya kadar ilk söyleyenden başlar, sağdan itibaren sayardık. Toplanan son rakam kime geldiyse onun ilk seçme hakkı vardır. Sonra sağa doğru sırayla seçme hakkı devam ederdi... Ceylan çok zekiydi hep kendine düşürürdü. Ben de biraz muziplik yapar, yüksek rakamlar söyledim, kendine düşüremesin diye. Ama ona göre hiç, yine hesaplar kendine düşürürdü ilk sırayı.

Şunu da söyleyeyim: Üstad Hazretleri çok temiz bir insandı... Temizliğe çok ehemmiyet verirdi. Mesela; Çamaşırları yıkandıktan sonra, bahçeye bakan çamaşır ipi önce iyice silinir, sonra çamaşırlar asılır... Ondan sonra hortumla çamaşırların üzerinden tekrar su akıtılırdı. Üstad bu derece temizliğe önem verirdi.

KABRİNİN YERİNİN BİLİNMEMESİ İÇİN VASIYETİNİ YAZDIRDI

Üstad Hazretleri yüzüne bakılmasını istemez, rahatsız olurdu. Ama ben bir kere doyasıya baktım. Şöyle olmuştu:

1957'de Isparta'da asker iken yanında kaldığım seneydi. Üstadın Emirdağ Lâhikasında kabri ile alakalı vasiyeti vardır. O vasiyetin yazılması anında oradaydım.

Üstad Hazretleri yatsı namazını vaktinde kılar ve dünya kelamı konuşmadan yatardı. Tabi biz de Üstada uyarak öyle yapıyorduk.

Bir gün zil çaldı. Zübeyir ağabey fırladı Üstadın odasına koştu. Hemen geri geldi, "Üstad hepinizi acilen çağırıyor" dedi. Üstad'ın yatsıdan sonra konuşma âdeti yoktu ki;

bunda bir iş var dedik. Neyse hemen alel-acele toplanıp gittik. Hatta iyi hatırlıyorum bende çizgili bir pijama vardı. Pijama ile gittim... Baktık Üstad karyolasında oturmuş bizi bekliyor... Oturun, diye eliyle işaret etti. "Ceylan git kâğıt kalem al gel" dedi. Ceylan tam kalkarken, Üstad: "Dur! Dur! Dikkatim dağıldı" dedi. Şimdi beni çok iyi dinle, vasiyetimi yazdıracağım. Buradan çıkar çıkmaz hemen kaleme al, yaz bana getir" dedi. Ceylan hem seri yazar, hem de çok güzel yazısı vardır.

Üstad başladı söylemeye: "Dünyada beni sohbetten men eden bir hakikat, elbette vefatımdan sonra da o hakikat..." şeklinde konuşmaya başladı. Netice olarak, "...Vasiyetim odur ki kabrimin yerinin kimse tarafından bilinmesi istemiyorum" dedi. Biraz durdu, daha sessizce: "İki üç kişi müstesna" dedi. Sonra kaşlarını şöyle çattı ve sağ elinin avucu yere doğru açık halde başının seviyesine kadar başıyla beraber yukarıya doğru kaldırarak: "Zaten kimse bilmeyecek" dedi.

İşte tam o sırada başım öne doğru eğikken, birden başımı kaldırdım ve mübarek veçhesini doya doya seyrettim. Üstadın gözleri çok haşmetlidir. Bazen cemalî cilve ile bakar, bazan de Celalî bakardı ki, her iki hali de çok hoştur.

SAİD ÖZDEMİR AĞABEY ÜSTAD'IN SESİNİ ALMAYA ÇALIŞTI

Ben, Kemal Ural (Atıf Ural'ın ağabeyi ki, Atıf Ural'a Risaleleri o tanıtmıştır.) ve Said Özdemir üçümüz beraber Üstada Emirdağ'ında ziyarete gittik. Said Özdemir kocaman makaralı bir teyp getirmişti, üstadın sesini almak için. Said Ağabey önce Ceylan'a tarif etti, "ses alırken şuraya basacaksın" diye sessizce gösterdi. Ceylan teybi açtı, fakat yanlış açmış. Ses alırken iki düğmeye birden basacakken sadece bir tuşa basmış. Said abi sonradan fark etti bunu. "Yahu ikisini birden basacaksın" diye iki parmağı ile basma hareketi yaparak uzaktan işaret etti. Ceylan tekrar bastı ama bu sefer Üstad sustu. O sırada ben konuşmaya başladım. Üstad beni dinliyordu... Üstad'a anlattığım mesele şuydu:

"Efendim ben İstanbul'dan geliyorum. Mehmet kayalar 'Nur'dan Kıvılcımlar' diye bir şiir kitabı yazmış. Biz bunu Avukat Bekir Bey'e de incelettik, bunda sıkıntılı şeyler var. Bununla hapse girer, nur hizmetleri de sekteye uğrayabilir. Biz kendisine söyledik, fakat o bizi dinlemiyor. Duçar kaldık, size geldik Üstadım" dedim. Üstad biraz durdu: "Evet evet, hizmete zarar verir. Söyleyin Salih'e (Özcan) basmasın" dedi. Sonra tekrar döndü dedi:

"Kardeşim, Salih'in Âlem-i İslam'a ve Arap Âlemine Risale-i Nur'u tanıtması öyle büyük bir hizmettir ki; onun yaptığı hataları görmemek lazım..." Bu vesile ile bunu da söyledi Üstad bize. Bu ses kaseti şimdi Said Özdemir Ağabeyde olması lazım.

Üstadın yanında ekseri Tâhirî, Bayram, Zübeyir, Ceylan, Sungur, Hüsnü Ağabeyler bulunurdu.

ÜSTAD ÖNCE BENİ KABÜL ETMEDİ

Üstad'ı en son ziyaretimde bir hadise oldu. Ama biraz sonra anlatacağım, Üstad'ı son defa İstanbul Piyer Loti Otelinde bir kere daha gördüm. Burada da bir kaç hadise oldu... Önce son ziyaretim:

Üstad Emirdağ'daydı. Ziyaretine gittim. Yanında sadece Zübeyir ağabey vardı. Zübeyir ağabey gitti üstada, baktım yüzü sapsarı olmuş... Konuşmuyor... "Ne oldu ağabey?" dedim. "Sorma Üzeyir kardeş, Allah Allah, hiç böyle olmamıştı şimdiye kadar" dedi. "Ağabey ne oldu?" diye tekrar sordum. "Üstad kabul etmiyor seni" dedi. "Niye?" dedim. "Bilemiyorum" dedi kısık bir sesle. Tekrar gitti, geldi, "Üstad, Üzeyir geldiğinde bana sormadan alın' diyordu, şimdi kabul etmiyor, anlamadım ben" dedi. Ben tabi şaşkındım... Acaba ne hata işledim diye düşünmeye başladım.

Bir kere daha gitti geldi. Bu sefer yüzü gülekti. "Üzeyir, şu ibriği al, doğru caminin şadırvanın git, testiye doldur getir, Üstad'a abdest aldıracaksın. Üstad böyle tembih etti" dedi. Hemen gittim Çarşı Camisine, testiye doldurdum geldim. Baktım Üstad kollarını sıvamış, çoraplarını çıkarmış, leğeni de koymuş, öylece beni bekliyor. Sert bir şekilde, "bana abdest aldıracaksın" dedi. Başladım suyu yavaş yavaş dökmeye. Her şey bittikten

sonra: "Tamam sen bana abdestimi aldirttin. Şimdi sen hizmetini tamamladin, sende hakkim yok" dedi.

Sonradan anladik, bunun manasi şuydu: "Ben Üstadın yanında devamlı kalacaktım ya. Fakat İstanbul'daki Aytimur, Fırıncı, Birinci kardeşler bırakmadılar. "Sen bize daha çok faydalı oluyorsun, burada çok ihtiyaç var" diye bırakmadılar beni. "Ben Üstada söz verdim. Üstad da bana söz verdi" dediğim halde beni bırakmadılar. Ben de bunu Üstada söylemem lazımken, söylemedim. Terhis olunca İstanbul'a gittim. İstanbul'dan da beni Ankara'ya yolladılar. Ankara'da Said Özdemir, Tahsin Tola, Atif Ural, Mustafa Türkmenoğlu ile beraber, Risaleleri Osmanlıcadan Lâtinçeye çevirmeye başladık. Yaptıklarımızı da Üstad'a getiriyoruz. O okuyup tashih ediyordu.

Hatta bir keresinde Üstad'ın Fatih Camiinde dua eden resmini koyarak götürdüm. Üstad buna kızacak diye düşünüyordum. Baktım resmi görünce tebessüm etti Üstad. Bu formayı ben götürmüştüm Emirdağ'ına. Üstad tebessüm ederek tasvip ettiğini gösteriyordu.

Neyse, Üstad benim bu hizmetlerimi biliyor tabi, fakat yakında vefat edecek ya; benim içimde hayat boyunca bir ukde kalmasın diye tedbirini alıyormuş meğer. Çünkü ben, Üstad'la yanında kalacağım diye anlaşmıştım. Bu hadise Üstadın vefatına yakın olmuştu.

BASINDA ÇIKAN "ÜZEYİR ŞENLER GAZETECİYİ BALKONDAN ATIYORDU" HABERİ YANLIŞTIR

1959 senesinin son günlerinde Üstad İstanbul'a geldi, Piyer Loti Otelinde kalıyordu. Bu benim Üstad Hazretlerini son görüşümdür. Fırıncı, Birinci, Aytimur, Bekir Berk hep oradayız. Orada bazı hadiseler yaşandı. Benim de adımın geçtiği bu olaylar yıllar sonra basında yanlış olarak yazıldı maalesef. İnternet sitelerinde de görüyorum. Ben anlatmadığım halde olay yanlış olarak yazılıyor. Sizin vesilenizle bunları tashih ediyorum.

Piyer Loti Otelinde o gün yaşananların doğrusu şöyledir:

Biz o otelde, aynı katta, yan yana iki daire tutmuştuk. Biz bir dairede, Üstad ile Zübeyir Ağabey diğer dairede. Ama dairelerin balkonlarından birbirimizi görebiliyoruz.

Bir ara bizim balkondan, Üstad'ın dairesinin balkonuna doğru bakıyorduk. Gördük ki Zübeyir ağabey birisiyle konuşuyor, ama mücadele eder tarzda bir konuşma bu. Meğer fotoğrafını çekmek için gizlice Üstad'ın balkonuna kancalı ip atıp çıkmış olan bir gazeteciyi Zübeyir Ağabey yakalamış; "Sen haber vermeden nasıl çekersin, nasıl buraya çıkarsın" diye mücadele ediyor. Gazeteci de karşılık veriyor ama sonunda, "Peki peki gidiyorum" diye başını sallayıp aynı ipe kayıp gitti gazeteci. Sonradan bu adamın Akşam Gazetesinden "Şeref Köylübay" olduğunu öğrendik. Birinci hadise bu...

Bir de Üstad Hazretleri otelden çıktıktan sonra baktım ki, Üstadın çıktığı odanın kapısı açık. Birden aklıma geldi; gazeteciler odaya bir şeyler atıp, "Bak, Bediüzzaman'ın odasında neler bulduk" diye iftira edip yazabilirler. Tedbir almak lazımdı... Hemen odanın kapısını kilitledim... Aldım anahtarı topuzuyla beraber cebime koydum. Hiç unutmam odanın anahtarı topuzluydu. Bu ikinci hadise...

Erzincanlı Refet Kavukçu'nun Ağabeyi Seyfeddin Kavukçu vardı. O sırada yedek subay olarak askerliğini yapıyormuş. Üstadı görmeye gelmiş, ama görüşemiyordu. Ben ona, "Gel sen benim yerimi al" dedim. Üstad o sırada ağabeylerin muhafazası içinde, şemsiye altında yürüyordu. O sırada keçisakallı bir gazeteci, Üstad'ın üzerindeki şemsiyenin kenarından kaldırıp üstada bakıyor ve zaman zaman üstadın ayağına çelme takmak için ayağını uzatıyordu. Ben bunu gözlerimle gördüm. Plan şeytani ve dehşetliydi. Üstadı düşürüp kalabalığın altında bırakmak istiyordu güya. Ben bunu görünce adamı kollarından çektim, tuttuğum gibi duvara doğru vurdum. Başladık yumrukla vuruşmaya... Ama Üstad gidince kavga da bitmiş oldu. Herkes dağıldı zaten. Bu adam dünya gazetesindendi. Bu da üçüncü hadiseydi...

O zaman bu adamların kendi gazeteleri de dâhil, neredeyse bütün gazeteler, adımı da vererek, bu haberleri böyle yazmışlardı.² Olay bu...

YIL 1959. GAZETECİ ŞEREF
KÖYLÜBAY, PİYER LOTİ
OTELİ'NDE KALAN SAİD
NURSI'Yİ, ÜST BALKONDAN
AŞAĞIYA SARKARAK
GÖRÜNTÜLER.
KÖYLÜBAY'I, ONU
BALKONDAN ATMAK
İSTEYEN ÖZER ŞENLER'İN
ELİNDEN ZÜBEYİR
GÜNDÜZALP KURTARIR.

A
2:
b
d
'ş
"j
g
le
te
re
le
le
N
s
d
d
s

g
c
g
le
v
d
S
'l
le
s
T
u
I
s

Üzeyir Şenler'in tashih edilmesini istediği haber

² Bediüzzaman Hazretlerinin bu son İstanbul ziyaretini, o günkü bütün gazeteler haber yapmışlardı. Bazılarında fotoğraflı olmak üzere, tamamı Üzeyir Şenler'in gazeteci ile yumruklanmasını da yazmışlardır. Örnek olarak Akşam ve Tercuman gazetelerinin haberini veriyoruz:

Akşam Gazetesi: "Dün sabah otelin holünde yapılan toplantı sırasında, Said-i Nursi'nin Pazartesi veya Salı günü Eyüp Sultan Camii'ni ziyaret edeceği bildirildiği halde, karar değişmiş ve Nurcu Lider öğle üzeri geldiği gibi yine yüzünü yeşil şemsiyesine saklıyarak, otomobiline binmek üzere aşağıya indirilmiştir. Altmış kadar Nurcu tarafından etrafı çevrili olan Said-i Nursi'nin aşağıya indirilişi sırasında, gazetecilerle Nurcular arasında itiş kalkış olmuştur. Bu muhabir ile foto muhabiri Osman Özcan ile gazetemiz foto muhabiri Şeref Köylübay, Nurcu talebeler tarafından tartaklanmışlardır. Söz ve fiilen hakarete bulunan Özer Şenler isimindeki bir Nur talebesi, polis tarafından yakalanarak nezaret altına alınmıştır." (3 Ocak 1960 AKŞAM)

Tercuman Gazetesi: "Said-i Nursi otelden çıkartılırken ısrarla kendisiyle görüşmek isteyen bir gazeteciye Nurculardan birisi bir yumruk atmıştır. İsmi Özer Şenler olduğu ve boya imalatçılığı yaptığı söylenen bu şahıs polis tarafından yakalanarak Alemdar karakoluna götürülmüştür. Özer Şenler hakkında suçüstü hükümlerine göre takibata geçilmiştir." (3 Ocak Tercuman)

Üzeyir Şenler'in karakolda ifade vermesini haber yapan gazetenin kupürü

“MÜTECAVİZ

Gazetecilere tecavüz edenlerden biri de Özer adındaki bu mürütti. Ama kanun pençesine yapıştı. Şimdi suçüstü olarak yargılanıyor”
Gazetenin veriş şekli böyle. Demek ki bazı gazeteler hiç değişmemiş.

Aksiyon Dergisinin Mayıs 2006 tarihindeki 595. sayısında Necmeddin Şahiner tarafından, bu balkona çıkan Akşam Gazetesinden Şeref Köylübay için; "Üzeyir Şenler gazeteciyi balkondan atmaya kalktı, Zübeyir Gündüzalp elinden kurtardı" diye yazılmış.³

Hadisenin aslı anlattığım gibidir. Balkondan atma falan diye bir şey yoktur. Bunun tashih edilmesi lazım. Bu beni üzüyor... Eğer böyle bir şey olsaydı, o günkü gazeteler zaten bunu ballandırarak yazarlardı. Ömer kardeş senin vasıtanla bunları tashih etmiş oluyorum ben.

Ayrıca bu hadiseden dolayı Üstad Hazretlerinin memnuniyetini sonradan öğrendim. Şöyle:

Ben Mersin doğumluyum, "Özer Revanoğlu" diye Mersin doğumlu adaşım bir arkadaş, dost birisi vardı. İnşaat mühendisliğinde okuyordu. Biz ona Risaleler okumuş ve vermiştik.

1960 senesi içindeyiz. Bu arkadaş Mersin'den İstanbul'a gideceken, bayide bir gazete gözüne çarpıyor. Bakıyor ki, "Said Nursi Emirdağ'ında" diye yazıyor. Hemen biletini değiştirip önce Eskişehir'e oradan da Emirdağ'ına geçiyor. Ve gidiyor üstadada...

Üstad herkese olduğu gibi adını memleketini falan soruyor. "Adın ne?" Diyor. "Özer" diyor. Üstad hayretle "Özer mi?" diyor ve hemen karyolanın altından bir gazete seçiyor, çıkarıyor. Benim o gazeteci ile yumrukladığımı yazan bir gazeteyi alıyor, resmimi göstererek, "bunu tanıyor musun?" diyor. "Evet Efendim tanırım, bana dersleri o yaptı zaten" diyor. Üstad: "Seni onunla kardeş yaptım. İşte ben böyle talebe isterim. Sen de öyle ol" diyor. Memnuniyeti belirtiyor. Özer Revanoğlu buna şahittir... O şimdi Türkî Cumhuriyetlerde cami inşaatları falan yapıyor.

ÜSTAD'IN VEFATINA İNANAMADIM

Tarih 23 Mart 1960. Radyo Üstadın vefat ettiğini anons etmeye başladı. Biz İstanbul Süleymaniye'de 46 numaradayız. Ama ben inanamıyorum tabii... Hiç aklımıza gelmiyordu... Bekir Berk, Mehmet Fırıncı, Mehmet Emin Birinci, Ahmet Aytimur, Ben ve 46 numaralı dersanenin sahibi Abdurrahman Tan. Altı kişi bir araba tuttuk, hep beraber bindik, Urfa'ya doğru gidiyoruz.

Giderken yolda dedim ki: Arkadaşlar bu işte bir yanlışlık var. İki sebepten dolayı Üstad vefat etmemiştir. Birincisi; Üstadın, "kabrimin yeri bilinmeyecek" diye vasiyeti var. Benim, yanında bulunduğum bir anda, "Kabrimin yerini kimse bilmeyecek" demişti. Öyle dediyse kimse bilmeyecektir. Bak şimdi bütün dünya biliyor. Mümkün değil, üstad Hazretleri vefat etmiş olamaz.

İkincisi; Eddaî⁴ şiiirinde Üstad, "Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde Said'den yetmiş dokuz emvat" diyor. Üstad burada, "Said 1979 a kadar yaşayacak" diyor. Biz ise 1960 yılındayız, daha 19 senesi var. 19 seneye kadar İslamiyet gelir." Bu iki sebepten dolayı biz boşuna gidiyoruz dedim. Tabi biz hep milâdî düşünüyorduk o zamana kadar.

Şimdi hatırlamıyorum, birisi dedi ki: "Yahu biz hep miladî hesap ediyoruz. Acaba hicrî olarak hangi senedeyiz?" dedi. Benim cebimde namaz saatleri için takvim yaprağı vardı, onu çıkardım baktım. Ne görelim, hicri 1379 senesindeyiz. "Eyvah!" dedim. Peki ama kabrini kimse bilmeyecekti diye düşündüm. Onu da artık kader gösterecek diye hükmedip yola devam ettik...

³ Üzeyir Şenler'in yanlış yazıldığını söylediği, Necmeddin Şahiner'e ait Aksiyon Dergisinin haberi şöyledir: "Yıl 1959. Gazeteci Şeref Köylübay, Piyer Loti Oteli'nde kalan Said Nursi'yi, üst balkondan aşağıya sarkarak görüntüler. Köylübay'ı, onu balkondan atmak isteyen Özer Şenler'in elinden Zübeyir Gündüzalp kurtarır." (01.05.2006 AKSİYON)

⁴ İstikbalden haberler veren, sırlarla dolu EDDAÎ şiiiriyle alakalı bir çalışma bu metnin sonuna ilave edilmiştir.

Üstadın cenazesi, hükümetin isteği ile bir gün erken kaldırıldığından tam olarak yetişemedik. Cenaze namazı henüz kılınmış, tam o anda yetiştik biz. 3-5 dakika ile yetişemedik. Üstadın vefatından sonra dayanamadım, biraz depresyon geçirdim ben.

Malum olduğu üzere, 111 gün sonra Üstad Hazretlerinin mezarı meçhûl bir tarafa kaldırıldı... Böylece vefat tarihi gibi ikinci ihbarı da gerçekleşmiş oldu.

ZÜBEYİR AĞABEY ÜSTAD'IN EN YAKINIYDI

Zübeyir ağabey Üstadın en yakınıydı. Üstadın hususî hizmetlerini görürdü O.

Ben mizaç itibariyle tavizsiz bir insandım. Zübeyir ağabey tabi daha geniş... Bazen kavga derecesine gelirdik. Bir keresinde elini şöyle kaldırdı tokadı patlatacağı bana. Ben: "Vur ağabey vur. Ben sana karşı mı geleceğim. Ağabeyimsin vur" dedim. "Yok" dedi. "Karşımda Üstad var yahu, nasıl vurayım sana" dedi. Bir iki sefer böyle oldu.

Bir seferinde yine kaldırdı yumruğunu, bu sefer tam vuracaktı ama birden elini indirdi, geri çekti. "Ne var ağabey vursana, yine Üstad mı göründü" dedim. "Yok! O zaman ki ihlâsım yok. Ama üstadın senin hakkında söyledikleri aklıma geldi." Dedi. "Nedir?" dedim. Üstad bana derdi ki: "Üzeyir istediği zaman gelir, istediği zaman gider. Üzeyir geldiğinde bana gelsin mi diye sormayın. Gitmek istiyorsa, gitsin mi diye de bana sormayın' Üstad böyle derdi senin için." Bu kaide Zübeyir ağabeyler için de yoktu. Mutlaka müsaade ile girip çıkarlardı.

Zübeyir ağabey gazetenin çıkarılmasına taraftardı. Ama ben karşıydım. Ben gazete çıkarmaya karşı geliyordum. Yanlış buluyordum ve Zübeyir ağabeyi de ikna etmeye çalışıyordum. Ben onu ikna ettim sonunda. Siyaset, ihlâs düsturu, istiğna, maddi alt yapı, tarafdırlık gibi meselelerde çok konuştum onunla. Bir gün bunları konuşurken: "O zaman seni gazetenin başına geçireceğim!" dedi. Bu konuşmalarımız "Yeni Asya" çıkma sıralarında oldu. "İttihad" zaten çıkıyordu. "Yok ağabey! Kedinin boynuna ciğer asıp bunu yedirme" gibi bir şey olur bu" dedim. Tabi Zübeyir ağabey sonradan gazete için maddeler yazıp hizaya çekmek için çok gayret gösterdi.

ZÜBEYİR AĞABEY, BANA HUSUSÎ BİR ŞEY SÖYLEMİŞTİ

Zübeyir ağabey, bana bir şey söylemişti. Onu size anlatayım:

Şöyle demişti Zübeyir Ağabey: "Üstad bizim Hanefi olduğumuzu bildiği halde, gusûl abdesti aldıktan sonra, avret mahallerini elleriniz değerse namaz abdestiniz bozulur. Eğer öyle namaz kılarsanız namazınız sakıt olur. Buna dikkat edin" demişti. Üstad böyle demiş ona. Şafilerde böyle imiş... Bu takva, azimet yönünden Üstad tarafından Zübeyir ağabeye söylenmiş, Umumî değıl...

Üstadın namaz kıldırıldığına ben şahid olmadım. Ekseri Tâhirî ağabey, Zübeyir, Ceylan Ağabeyler kıldırırdı. Biz Hanefi olduğumuz halde, içimizden Fatihâ'yı okurduk, azimet cihetinden. Üstad'tan bu hususta bir tavsiye duymadım ben. Üstad kırlara veya bir yere, mesela Barla'ya falan gittiğinde ben asker olduğum için beni daima evde bırakırdı. Üstadla hiç seferî olmadım.

ÖĞRETMENLİK DE YAPTIM

Millet Caddesindeki Yusufpaşa Camisinin arkasındaki dersanede talebelerle ekseriye ben ilgilenirdim. Dersleri ben yapardım. Tıp talebesi iken Dr. Mehmet Akay da orada kalıyordu o zaman. 1962 senesinde oradaki gençler bir gün bana dediler ki: "Ağabey sen çok güzel ders yapıyorsun. Bizden fazla bilgi sahibisin. Ama sen daha liseyi bile bitirmemişsin. Ağabey sen okul dışından liseyi bitirme imtihanlarına gir... " dediler. Bunu benim kafama taktılar. Ben de oradan çıkar çıkmaz doğru Milli Eğitime gittim, müracaat ettim. Beni Bakırköy Lisesine verdiler. Allah'ın izniyle 1,5 senede liseyi dışardan bitirdim.

Ondan sonra Kimya Fakültesi ile Edebiyat Fakültesinin Arap-Fars ve Tarih bölümlerini bitirdim. Baba mesleğim zaten kimyacılıktı. Kimya Mühendisiydi babam. Fakat ben daha çok, hizmet olsun diye öğretmenliği tercih ettim. Ama kadrolu değil de ücretli

olarak öğretmenlik yaptım. Üç sene Eyüp'te, on iki sene de Zeytinburnu'nda Çıraklık Eğitimde yaptım. İstanbul ve Eyüp Belediyesinde de çalıştım

KARDEŞİM ŞÛLE YÜKSEL ŞENLER

Kız Kardeşim ŞÛle 1938 doğumludur. Benden 4 yaş küçüktür. O zaman annem, babam ve ŞÛle'de İslâmî bir kimlik yani dini bir şuur yoktu tabi. Yaşantıları, kıyafetleri İslâmî değildi. Biz vesile olduk. ŞÛle bunları televizyonlarda kendisi anlatıyor zaten.

ŞÛle'nin kapanması için Almanya'dan gelen bir başörtü ilk adım oldu. Üç tane başörtü gelmişti Almanya'dan. Anneme ve iki bacıma hediye ettim onları. Onların da hoşuna gitti bu. Acaba yarım mı örtsek falan derken, tam örtündüler elhamdülillah. Öyle başladı tesettür... Şule o başörtü şeklini kendisi tasarlamıştır. Kendisinde stilistik, modelistik bilgileri vardı zaten.

ŞÛle'ye Risalelerden verdim. Derslere gitmesi için zemin hazırlayıp yönlendirdik. Sonra başörtüsü vs. hanım dersleriyle o zaman Mehmet Emin Birinci ilgileniyordu. ŞÛle'nin Konferansları 1969'larda başladı. Ben tavizsiz sert bir insandım. En ufak hatayı kabul etmiyor ve tepki gösteriyordum. Annem babam baştan muhaliflerdi. Ama sonradan ikisi de beş vakit namaza başladılar. Ama ne yazık ki Üstad Hazretleri görmedi o günleri.

Üstad'a gittiğimde bana: "Kardeşim sen evde annene babana karşı yumuşak davran... Onlar bilmiyorlar... Sen onlara çok yumuşak davran... Gönüllerini almaya bak ve sık sık ziyaretlerin git..." derdi. Doğrusu ben çok sık gidemedim evime. Seyrek gidebiliyordum. Üstad Hazretleri babamın bana karşı olduğunu biliyordu. "Bîçare bilmiyor" derdi babama. Ama "Ziya'nın babası gibi değil" derdi. Ziya'nın babası çok muhalifti. Bu şekilde on sene devam etti.

**Hakkında onlarca dava açılan Şule Yüksel Şenler
1971 yılında 9 ay 10 gün Bursa Cezaevinde hapis yatmıştı**

Bütün bunlar Üstadın vefatından çok sonra oldu. Üstad'ın yanında ŞÛle'nin adı, bahsi hiç geçmedi. Yani ben duymadım... Yalnız ŞÛle, Zübeyir ağabeyle görüşmüş. Zübeyir ağabey ona: "Hemşire hanım, Üstad Hazretleri vefatından önce, seninle ilgili,

'Türkiye'nin uyanışına vesile olacak bir hanım, İstanbul'dan çıkacak' şeklinde söylemişti" diyor.⁵

Peder ve Validem de sonradan Şûle'nin konferanslarına gidiyorlardı. Ben o zaman bir fabrikanın ortağı idim. Şûle bana dedi ki: "Ağabey! Sen bu işi bırak, babama devret. Gel bu fırsat kaçmaz. Allah bu imkânı her zaman vermez. Gel beraber bu konferanslara gidelim. Bu hizmet imkânını değerlendiririm" dedi. Ben de makul karşıladım ve peki deyip işleri babama devrettim, konferanslara katılmaya başladım. İlk konferanslarda yoktum ben. Şûle'nin birçok mahkemeleri oldu. Dokuz ay Bursa'da hapis yattı. Üstad'a ve Risale-i Nur'a bağlılığı aynen devam ediyor.

Ben şimdi çok kere O'na tembih ediyorum: "Şûle bu televizyonlara çıkma. Onlar seni yanıltırlar. Yanlış bir cümle alırlar ağızından, istismar ederler" diyorum. Yüzü çok yumuşak olduğundan kıramıyor tabii...

Üzeyir Şenler ve Şule Yüksel Şenler 18.05.0969 tarihinde bir konferans sonrasında İzmir Ülkü Sinemasından çıkarken.

Önde bıyıklı kravathı Üzeyir, yanında kız kardeşi Şule Hanım.

MAHKEMELER VE HAPİSLER

Bazı mahkeme hadiseleri de geçti başımdan. Birisi askerde Üstad'ın yanında kalırken oldu. Şikâyet etmişler, mahkemeye verdiler. Beraat ettim ama yine de tezkereme bir ay kala beni Denizli'ye sürgün ettiler.

Üstadın vefatından sonra, 1960 ihtilalinde acayip bir bunalım geçirdim ben. Eyüp Sultan Kabristanına giderdim. Orada ölülerle baş başa... "Ben de sizlerle beraberim... Yaşanmaz bu dünya artık..." gibi duygularla Risale okurdum orada.

⁵ Şûle Yüksel Şenler'in bu konuyla ilgili açıklaması şöyledir: "Allah rahmet etsin, Zübeyir Ağabey çok mübarek bir insandı. Kendisini hep duyardım. Hatta yolda giderken de birkaç kez görmüştüm. Ama hiç görüşmemiştim.

Bir gün annemle beraber, kaldığı 46 numaranın üst katındaki Abdurrahman Ağabeylerin evine misafirliğe gitmiştik. O, orta katta kalyordu. Bizim olduğumuzu nereden öğrenmiş, bilmiyorum. Odasının kapısına çıktı ve: "Hemşire hanım, size bir şey söylemek istiyorum; çünkü bu, benimle gitmemeli." dedi ve şöyle devam etti:

"Üstad Hazretleri, vefatından önce, 'Türkiye'nin uyanışına vesile olacak bir hanım, İstanbul'dan çıkacak.' demişti. Allah bunu size nasip etti. Bunu bilin." dedi. Ben çok mahcup oldum. 'Estağfurullah ağabey, bize dua edin.' dedim." (Bir İman Abidesi Zübeyir Gündüzalp 258. İhsan Atasoy)

Bir gün almışım elime kocaman bir Osmanlıca Zülfikar Risalesi, Kabristanda okuyorum. O sırada beş tane astsubay ile bir tane Üsteğmen geldi. Onlar bir ziyareti bitirmişler, dönüyorlarmış. Beni gördüler, "ne yapıyorsun?" dediler. "Kitap okuyorum" dedim. "Sesli oku biz de dinleyelim" dediler. Başladım okumaya. Ama çok hayran kaldılar. "Allah Allah ne güzel ifadeler bunlar, ne kadar mantıkî izahlar böyle..." derken epeyce okudum. Sonra birisi: "Yahu kimdir bunun yazarı?" Deyince ben de: "Bediüzzaman Said Nursi" dedim. "Nee!" deyip irkildiler. Haydi, aldılar beni doğru karakola. 5,5 ay Balmumcuda hapiste yattım bu yüzden.

Yalnız Askerî hâkim çok müspet birisiydi, beraat ettim. Hem öyle bir karar yazdı ki: "Risale-i Nur Talebelerinin bir araya gelip toplanması, Risale-i Nur okuyup başkalarına anlatmaları, tavsiye etmeleri hiçbir surette 163. Maddenin kapsamına girmez; vicdan ve fikir hürriyeti içindedir..." diye muazzam bir hukukî bir karar verdi. Sonra askerî savcı bu kararı temyiz etti. Ama oradan da bu karara tasdik geldi ki, oldu "Kaziye-i muhkeme." Artık biz bu kararı çoğalttık, ne kadar resmî daireler varsa, köy muhtarlarına kadar binlerce gönderdik. Avukat Bekir Bey, bunu delil olarak mahkemelerde hep kullandı. Çok büyük hizmete vesile oldu bu karar.

Üzeyir Şenler hatıralarımı ilk defa sana verdim dediği Ömer Özcan ile beraber kendi evinde

Sene 1962 Mehmet Akay'ın kaldığı dersanede sohbet yapılıyordu. Yusufpaşa Camisinin oradaki yerde. Derste 26 kişiydik. Ama 15 kişimizi götürdüler. Hatta Zübeyir Ağabey bana dedi ki: "Üzeyir kardeş, bu akşam sen mutlaka Akay'ların dersine git. "Abi bugün ben çok yorgunum" dedim. O zaman ben bir şeyler satıyordum. Pazarlama işi. Ama ağır bir işti. "Yok, kardeşim mutlaka senin bulunman lazım. Halk Partili bir muhtar var, bir oyun yapabilir. O kardeşlerimiz daha yeni. Senin orda olman lazım" dedi. Çok ısrar edince, "peki abi" dedim ve gittik. Dersi ben yapıyordum. Yanımda Sözler kitabını getirmiştim. Ben tabi dilimin döndüğü kadar izah da yapıyordum.

Birkaç kişi müstesna gençlerin hepsi de üniversiteliydi. Bizi sıraya koydular, 15 kişi tevkif edildik. Sonradan Anayasa Profesörü ve Harran Üniversitesi kurucu rektörü olan Servet Armağan da 16. sıradaydı. O zaman asistandı, kıl payı kurtulmuştu... Biz bu hadiseden dolayı 35 gün kadar içerde yattık.

Mehmet Akay 3 sene, üç kişi biz altışar ay ceza aldık. Onları af kanunu şumulüne sokmadılar. Akay'lar üç sene yattı hapiste.

EBU ZER HAZRETLERİ'NİN MEŞREBİNDENİM

Ömer kardeş, hatıralarımı ilk defa sana veriyorum. Daha önce hiç kimseye vermedim. Dolayısıyla yazanlar oldu. Ama onlar yanlış ve hatalı.

Resulullah Efendimizin en çok sevdiği sahabelerden birisi Ebu Zer Hazretleridir. O büyük sahabenin hayatını araştırdım. Bana muvafık geldiğini gördüm. Ben onun mesleğini, meşrebini ihtiyar etmişim. Ben dobra dobur ve şeffaf bir insanım. İçim dışım birdir... Haksızlığa tahammül edemiyorum... Belki muhatabım haklıdır ama o anda ben bildiğimi yaparım... Bu benim mizacımdır... Ben şimdi yarı münzevî bir hayattayım... Bütün Âlem-i İslam'a ve Nur Cemaatine devamlı duacıyım... Elimden şimdi bu geliyor... Şimdi emekliyim... Bursa'da yaşıyorum... Bir kızım, bir oğlum, üç tane de torunum var.

İhsan Barutçu Kendisine Vesile Olan Üzeyir Şenler'i Anlatıyor:

"Ağabeyler Anlatıyor-3" kitabında hatıraları bulunan İhsan Barutçu, Risale-i Nur'u Üzeyir Şenler vasıtasıyla tanımıştır. Üzeyir Şenler'i, o sıkıntılı günlerin yakın şahidi olan İhsan Barutçu'nun dilinden daha iyi tanıma namına, hatıralarının ilgili kısmını buraya ilave ediyoruz."

Yenikapı'da Çakır'ın Gazinosu vardı. Onun yakınında bulunan üç katlı ahşap bir binanın orta katına çıktık. Ufak ufak odaları vardı... Salon sayılabilecek biraz daha büyükçe bir odada üç dört tane genç delikanlı oturuyordu... Hoş beşten sonra, bizden birkaç yaş daha büyük 17 yaşlarında bir genç, kalktı, rahlenin üzerinde koca bir kitap açtı. Eskimez yazılı bir kitap. Birde baktım ki benim rüyamda gördüğüm sayfaların aynısı... Başladı okumaya... Okuyor ve durmadan bir şeyler anlatıyordu. Fakat ben onun anlatmalarından hiç bir şey anlamıyordum. Zaten dikkatimi kitaptaki sayfalara vermiş, gökyüzünde gördüğüm sayfalarla irtibatını kurmaya çalışıyordum. Sonradan öğrendim ki o kitap Sözlere Mecmuası, ders okuyan genç de, Şûle Yüksel Şenler'in ağabeyi Özer Şenler imiş. Üstad onun adını Üzeyir olarak değiştirmiş.

Neyse ders bitti... Çay getirdiler içtik... Sohbet ettik, iyice kaynaştık. Sonra biz müsaade istedik. Evden çıkarken o kitap okuyan genç -Üzeyir- bize: "Biz her gün buradayız... Böyle kitap okuyoruz... Sizi de bekliyoruz..." dedi.

O bina, Ekrem Usta (Yavuztürk) diye babayiğit birinindi. Üstte kendi oturuyor, altını dersane olarak vermiş. En alt kat ise oturulacak gibi değildi. Karanlıktı.

Oraya biz bir iki ay gibi, epeyce gidip geldik. Üzeyir bize kitap veriyordu. "Bunları okuyun, getirin başka vereyim" diyordu. O zaman kitaplar şimdiki gibi değildi. Parça parça halindeydi. Mesela Ayet-ül Kübra bir kitap. Uhuvvet ayrı bir kitap şeklindeydi. Hem de teksir halindeydi. Böylece ufak kitaplardan okumaya başladık.

Üzeyir benden biraz daha büyüktü. Yani O da çok genç daha. Evden babasından kaçıp geliyordu oraya. Babası bazen gelip gidiyor: "Benim oğlumu kandırdılar, kaçırdılar" diye bağırıp çağırıyordu. Üzeyir o anda kaçıyor. Sonra tekrar geliyordu dersaneye. Allah razı olsun. Onun bende çok emeği vardır. Çok güzel risale okurdu. Gider Üstadın yanında kalırdı. Onlar aslen Kıbrıslıdır. Ama İstanbul'da ikamet ediyorlardı. Üzeyir ile Risaleleri baştan sona kadar okudum ben. O anlattı bana risaleleri. Şule Hanım ise o zamanlarda daha devrede yoktu...

Ben Risale-i Nur'u okudukça, o zamana kadar hissetmediğim, farkına varmadığım duygularım inkişaf etmeye başlamıştı. Ruhumda ve bedenimde değişiklikler hâsıl olmaya başladı. Hayata, hadiselere bakışım değişmişti. Üzeyir bunu benden sezdi ve: "Seni buraya alalım" dedi. Ben camiden oraya, yani Yenikapı'daki dersaneye taşındım ve yerleştim. Artık biz Üzeyir'le beraber mütemadiyen mütelâli dersler okuyorduk. O kadar ki, mesela; 30. Söz Ene ve Zerre Risalesini ezber etmiştik. Öyle bir aşk ve şevkle okuyorduk ki akıl, dimağ dururdu yani... Daha o zaman lâhikalar basılmamıştı. Benim hafızam iyidir. Kısa zamanda Risaleleri anlamak nasip oldu elhamdülillah. O sıralarda üstad Emirdağ'ında idi.

Biz Üzeyir'in kendi evlerine de giderdik. Şule 1938 doğumludur. O zamanlar daha çocuk durumundaydı. Risaleleri, ağabeyi Üzeyir anlattı ona, sonra tesettüre girdi. Şûle hanım üstadın vefatından sonra meşhur oldu.

Biz böyle devam ederken 1956 senesi geldi... Üzeyir bir gün bana: "Seni üstada gönderelim... Üstad yanına gelenlere dua ediyor. Git sen de duasını al" dedi. "Ama benim param yok, yalnız elli liram var, bu yeter mi?" dedim. "Fazlasını ben sana veririm, sonra ödersin bana" dedi. Üzeyir Şenler çok fedakâr bir insandı. Çok emeği vardır üzerimde. Emirdağ'a üstada ziyaretim seksen liraya mal olmuştu bana. Otuz lirasını Üzeyir vermişti.